

τὴν ἐλαχίστην κραυγὴν· τερπύσα τὴν ψυχραμένην τῆς καὶ τὴν πατρικιανὴν ὑπερφρονειάν της, προ-επλήθησε νὰ σφύσῃ τὴν πυρκαϊά· διὰ τῶν χειρῶν της αἱ προσπάθειαι τῆς ἀπείθειον εἰς μάτην. Τὸ βλέμμα της ἐξήτει· τότε τὸν πατέρα της· Ὁ πρίγκιψ Μουριάκ· σὺν σφίγγεις ἐν μισῶ τῶν ἀλλοτρίων, τῶν ἀναμενόντων ἐ-μειδίσμα τοῦ τσάρου· κατεβόληεν ἀνωφελεῖς ἀγῶνας ὅπως ἐλθὲν πρὸς τὸ τέκνον του.

Εἰς τὸ πείσμα τοῦ δουλικοῦ καὶ ἀπαρξάτου νόμου τῆς ἐλευθερίας· αἱ ἐγγυὲς τῆς Βαράτσικας, κατὰ τὴν ἐκείνην πανικῶς ἀπεμακρύνοντο, ἐν τῷ ἄχρειῳ ἐνστικτῷ τῆς φιλαυτίας· τῶν, τοῦ βασιλικοῦ πλῆθους, τὸ ὅπαιον ὑπεύθυνον νὰ σφύρη μὲθ' ἐκὼ οὐ τὴν πυρκαϊάν.

Ἦδὲ ἡ θαυμασία κόρη τῆς νεμερῆς, πριγκηπίσσης, λυθείσα εἰς ὑστάτην προσπάθειαν, ὑπεβίβηεν νὰ καταληθῇ ὑπὸ τοῦ πυρός· ἦδ' ὅμως ἡ κεφαλὴ καὶ αἱ βραχίονες αὐτῆς ἐξείλκοντο ἀπὸ τὸν σφύγγον, ὅστις ἤπελαι νὰ κατορθώσῃ αὐτοῦ, ὅτε ἀνῆλθε ὁρμῇ πρὸς αὐτήν, τὴν ἀρπάζει, τὴν σφίγγει εἰς τὸ στήθος του, καὶ καίον ἡτῆρας καὶ βραχιόνες πηλαίει· ἡρωϊκῶς κατὰ τοῦ πυρός.

Πρὸς στιγμὴν τὸ πῦρ διπλασιάζει ὁρμὴν εἰς τὴν ἐπαρῆν τῶν δύο αὐτῶν σωματίων, τὰ ὅποια τύχη ὅλως παράδοξος συνήλωσεν· ἀλλ' ὁ ἀνὴρ ἐτοιμῶς ἀποσπᾷ βαλυνδίνον παραπίπτουσα, περιβίβει δι' αὐτοῦ τὴν Βαράτσικαν ὡς διὰ μανδύου, πνίγει οὕτω τὴν κινούμενην αὐτῇ ἀνθρωπίνην, καὶ ἀποβιβάζει ἐνώπιον τοῦ ἐκπεληγμένου πλῆθους· τὸ πολύτιμον φορτίον του μέγχι τῆς αὐλῆς, τῶν ἀνακτόρων.

Κραυγὴ γὰρ· ἐξερράγη τότε ἐν μέσῳ τῶν μεγάλων αὐθετῶν ἀλλ' ἡ κραυγὴ αὕτη τοῦ πρίγκιπος Μουριάκιν ἐξηφανίσθη ἀμέσως εἰς τὸ προανέκρουσμα τῆς ὀρχήστρας, τεθειμένης ἀντικρὺ τοῦ θρόνου, καὶ ἐνῷ ὁ σωτὴρ τῆς Βαράτσικας ἀποβιβάζει ἐπὶ τῆς χιόνης τῆς αὐλῆς τὴν νεά· δα λυπόθυμον, ὁ γοῶν ἀρχεται εἰς τὰς πολυτελεῖς αἰθούσας.

Ὁ ἀνὴρ, ὅστις μὲθ' ὄλκον τὴν ἀριεὴν τοῦ τσάρου δὲν ἔπρεπε νὰ ἰδῇ καίονμένην μίαν γυναῖκα, ἦτο ὁ δευτεροτοκος, ὁ φερωνὸν κατὰ τὴν αἰτοδον.

Ἦ ἀφροσύνη τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὑπεργερευθεῖσα ἄλλως καὶ ἐκ τοῦ γεννημένου ἐσωτός, ἔριπεν ἐν αὐτῇ τὴν ἀφροσύνην της· Ὁ στρατιώτης ἐσφίγγει εἰς τοῦ βραχιόνος τοῦ τὴν ὠρίαν πριγκηπίσσαν. Ἦτος ἐρωτικὸν διέτρεχε πάντα τὰ μέλη του, καὶ μετ' αἰσθήματος δυσχερεσκίει· καὶ λυπῶν τὴν ἀπέθειον ἐπὶ τῆς χιόνης, τετυλιγμένην εἰς τὸν εὐρὺν βαλυνδίνον μανδύον της.

Ἦ Βαράτσικα ἐκνέλασεν τὰς αἰσθήσεις της, καθόσον αἱ πληγαὶ τοῦ πυρός

τὴν ἐδαπάνουν σκληρῶς· Ἀνοίγουσα τοῦ ὀρθόκλμου, ἀνέγνω ἐπὶ τῶν χαρακτικῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν ἐκφραστικὴν φιλοτιμίαν φροντίδος, ἥς ἦτο τὸ ἀ-τι-εἶναι. Προσβεβλημένη, ὅτι ἦν γὰρ τὴν εὐτοπληγγίαν, ἐνθροῦν, σπῆν γὰρ ἀποτόμως περὶ ἐκείνην τῆς πτυχῆς τοῦ παραπιπτάμενης· κεκαυμένη, κατεβραχυμένη· εἶτα, πείνεται τὸ ἄλγος της, εἶπε πρὸς τὸν φύλακα μετ' αἰσθήματος ἀρχοντικοῦ, τερπύσας τὴν ἐξοχὴν ἀφροσύνην, μετὰ τῶν:

— Ὁ ἀνταρξὸς φῆτε, κύριε.

Τὸ ἐνθροῦν ἀνέβη εἰς τὸ μέτωπον τοῦ Ἀλεξάνδρου· ἐκτασθεῖς τοῦ ἐσθίου καὶ ἐπαρξάτου τὴν νεανίδα μετ' ἐκπλήξεως, ὡς ἀνὰ σκληρὰς αἰσθῆσεως· τὸ ἐφαίνοντο εἰς ἐλασινῇ· ἀντίφασιν πρὸς τὸ βασιλικὸν ἐκεῖ οὐ τὸμα καὶ τὴν ἀργυρῶν ἐκείνην φωνήν. Ἦ ὑπερβαίνει τοῦ ὡ· κατωτέρου ἐξήγηθη, ὡς ἐξοργίζεται ὁ ἐκτασθεὶς ὅρις ὑπὸ τὴν καταπύκνωσιν αὐτὸν ποδῶν, καὶ ἀπεκρίθη τοῦ φύλακα:

— Εἶμαι ὑποτάκτος, πριγκηπίσση.

Ἦ Βαράτσικα ἐμεδίει μετ' ὅλου τοῦ ὁξέος πότους της.

— Ἀ! εἰσθε ὑπερφόρος, κύριε. Ἀόχιμο! ἐννοῶ. Ἐγώ, Ὁ πατὴρ μου ἵσταται εἰς τὴν σὺλιν. Ὁ δὲ ζητήσῃ δι' ὅμας προαγῶν.

Ὁ δευτεροτοκος ὕψωσε τοῦ, ὡμους καὶ ἔταρθε:

— Εἶμαι παράφρων ἢ κηκὴ ἢ γυνὴ αὐτῇ!

ὑπέλαβεν δὲ ὑψιλόφωτος:

— Κύριε, σὺ ἐκράτησα, πάντα λοιπὰ εἰς τοῦ βραχιόνος μου· ἀνταρξὸς φῆτε ἀρκούτως.

Ἦ Βαράτσικα ἀσπέρτασε καὶ προσέβλεψεν ὀφθαλμοῖς τὸν αὐθαδέα:

— Ἀνταρξὸς φῆτε, κύριε, εἶπε μετὰ τὸν ὡ· ζωρότατος ἀσπέρτασε αὐτῇ· εἰ δ' ἄλλως ὅλως πιστεύσει, ὅτι ζητεῖτε νὰ πληρωθῇτε πολὺ ἀκριβῶς τῆς ὑπερβολῆς σας.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐσπύρει καὶ ἔκλινεν τὴν κεφαλὴν ἀποτεταρῶμενος, τὸσον ἡ τερατώδης αὐτῇ ἀχαριστία, ἡ ἀλόγιστος ὑπερβολή, ἡ θρησκείας περφόρτικος τῶν κατεβληθῶν τῆς καρδίας. Τέλος δὲν ἐδυνάμην νὰ συγκρατήσῃ τὴν κραυγὴν τῆς ἀπάτης της:

— Ἀ! κηκὴ, ὑπέλαβεν, εἰς χόρτον ἀναμφισβήτητος, ὅτι ἐσώθητε ὑπὸ ἀπλοῦ φύλακος. Βαράτσικα ἦτο αὐτὸ δι' ἐμὲ τὴν ὑπερβαλλούσα! Ἀλλ' ἀπῆλθεν αἱ εὐγενεῖς φίλοι σας ἀπεμακρύνοντο ὅφ' ὁμῶν, καὶ τὸς ἐτόλμησα...

Ἦ Βαράτσικα τὸν δι' κοφῆ διὰ φωνῆς ἔκρηξεν:

— Ἀφροῦ ἀποστρέψατε τὰς ἡμοιόδας, δὲν ἔπρεπε νὰ με σώσετε! Δὲν ἀγαπᾷ τοῦ δανειτῆς τῆς καρδίας, κύριε! Ἀλλ' ὡς τα ἐκράνεται, ἔτρεμα, ἐραβήθη;

δικτὶ λοιπὸν νὰ με προσβάλετε δωρεάν ἐν ὀνόματι ὑπερβολῆς, τὴν ὁποίαν παρ' οὐδενὸς ἐζήτησα.

— Ὡ! δὲν ἔχει κηκὴν! εἶχον δίκαιον! ἐβόησεν ὁ νεανίας, ὅστις ἦτο ἡ παύσα δάκρυα καίοντα τὰ βλέφαρά του, πρὸς τὴν ὠρίαν νεανίδα, ἥς εἶχεν ὀνειρποῖται ἐν μειδίσμα, ὡς ἀμειδῶν τῆς ἀφροσύνης της.

Οἱ πρὶν ἐρωτικοὶ τῆς πριγκηπίσσης προσέτρεξαν· εἰς καὶ ἀπεπειράθησαν ν' ἀρτίωσι δι' ἀκαλοσημένους καὶ ἐκπρῶντες τὴν λύπην των, ἀλλ' αὕτη δὲν τῆς ἐδύνατο κηκὴ νὰ τελειώσῃν:

— Ἐγείναθε ὅτι οὐ ἀρτί, κύριε! ἀλλὰ δὲν εἶμαι ὅσον ἐπεικτής, ὅσον ἡ παρρησία· κατ' ἐμὲ, κάλλιον ποτὲ παρὰ ἀργά· Ἦν μετὰ κόπον ἐδιδάχθητε νὰ κηκοροῦσθε τὴν μαζούσαν, κύριε κόμη Βαράτσικα, καὶ τῆς ἀποταρῶντες τῶν ἔκρηκτων εἰς δακρύοντα βραχίων ἀτόκων, κύριε Ροσμπλάνε, δὲν ἐλθῶν ἦτο οὕτω εἰς, ὅτι ὁ ἄλλος, ὅτι εἶναι ἐνδοξότερον νὰ χαιεῖται τις τὸν πατέρα ἡμῶν τὸν τσάρου, πατέρα νὰ σώσῃ γυναῖκα, τῆς ὁποῖα παρεστῶτος ἡρόσθη. Σὺς παρεστῶτος, κύριε, ἐνθ' ἐκείνην τῆς χιόνης μὲν σιστρέφουσα τῆς ἐκπύουσα πτυχῆς τῆς ἐσθῆτός μου. Ἦδὲ ἀπλοῦς τερατώδης, ὅστις ἐν τούτοις δὲν εἶναι ἐρατολόγητος αὐτός, καὶ ὅστις προσέβλεπε τὴν πεθογίαν του, ὅπως μ' ἀποσπᾷ ἀπὸ τοῦ φιδερῶ ἐκείνου θανάτου. Σὺς, ὅστις διὰ κηκὴν ἐπὶ γενναϊότητι, ἢ ἀναγνωρίζετε, ὅτι ἐν τῇ πράξει αὐτῇ ἐνυπάρχει προαγῶν καὶ καρίστων.

— Παράλασε τὸ καθήκον του, εἶπεν ὁ νεανίας· βογιάρι! ἀλλ' ὅσον τῆς ἀφίξεως τῆς αὐτοκράτειρας, ἔκαστος ὅλως ἐπρεπτεν ὅτι καὶ ὁ φύλαξ αὐτός.

— Ὡς πρὸς τὴν γενναϊότητά του κυρίου, προσεβίβηεν ζωρότος ὁ κ. Ροσμπλάνε, ὅλως μοι παράττω, ἐλπίς, τὴν εὐκρίαν νὰ κρίνω ἐγὼ αὐτός.

— Τὴν αὐτὴν ἐνδοξίαν εὐνοίας ζητῶ καὶ ἐγώ! ἀνταρξὸς ὁ Τσερτολάνσκις.

— Ἀ! προαγῶν τὴν τὸν σωτὴρά μου, ἐβόησεν ὁ νεανίας. Ἐβόησεν περὶ τοῦ δειντοῦ τὸν πρὸς ἐμὲ ἐνθουσιασμένον σας!

(Συνέχεια εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον.)

Ε. ΣΥ.

ΚΑΠΙΤΩΛΙΟΝ

Συνέχεια καὶ τέλος.

Ἀλλ' ὁ Βίγκελμουν, ὁρμώμενος ἐκ τινος ἑλληνικῆς ἐπιγραφῆς, τεθειμένης ὑπὸ τὸ ἄγκυρα νηητοῦ τινος τῆς Ὀλυμπίας, τεκμηριεῖται ὅτι τὸ ἀγαλμα τοῦτο τοῦ Καπιτωλίου ἀπαικάζει μάλ' ὅλως πεπληγμένον τινὰ κήρυκα, ἵτω

τὸν Πολυφόντην, κήρυκα τοῦ λαοῦ, βασιλέως τῶν Ὁθηῶν, ὅστις ἐβροντῶν ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος μετὰ τοῦ δεσπότης αὐτοῦ. Καὶ ἀληθῶς οἱ κήρυκες μεταχειρίζοντο τὴν σάλπιγγα ἐν τοῖς δημοσίοις ἀγῶσι, καὶ ἔμενον σχετῆς περὶ τὸν λαὸν, ὅπως μὴ διαφραγῶσιν αὐτοῖς αἱ τοῦ λαοῦ ὁλοκαί: ἐκ τῆς προδράς ἐκπνεύει. "Ὅπως ποτ' ἂν ᾔ, ὁ ἀποθνήσκων στρατιώτης οὗτος εἶναι ἐκ τῶν ὠραιότερων καὶ ἀτιμώτων ἀρχαίων καλλιτεχνημάτων τοῦ Καπιτωλίου. Διὸ καὶ ἀπεστάλη εἰς τὸ Δοῦρον τῶν Παρισίων ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Βουκάρτου, ὅπου διέμεινε μερὶς τῆς πτώσεως τοῦ αὐτοκράτορος. Θυμωμένοι δ' αὐτὸ, ἀναμνησκόμενα ὅ, τι ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι περὶ τινος ὁλοκαί αὐτῷ ἀγῶνι: ἐξαιρησμένου ὑπὸ τοῦ Κτησιλάου, ἀντιπάλου τοῦ Φειδίου, ὅτι διαλαδὴ ἐδωκεν τις ἐν τῷ ἐκπνεύσει ἡρώϊ τὴν ὑπόλοιπον ἐπὶ αὐτῷ πνεύ. In quo possit intelligi quantum restet animae.

Ἐν τῇ ἐν Ρώμῃ Villa Ludovisi ὑπάρχει καὶ ἕτερον σύμπλεγμα ἐκ τοῦ αὐτοῦ λαοῦ ὁμοειδέμενον τῷ προηγουμένῳ. πεπληρωμένον ἑλάνης, παριστῶν ἄνδρα οὐχὶ ἑλληνικῇ ἔχοντα τὴν μορφήν, φανεύοντα τὴν ἐαυτοῦ γυναῖκα, ἣν καταρρέουσιν γαμψή, κατέχει ἐπὶ ἐν ταῖς ἀγκύλαις, καὶ διαλαδὴν ἐαυτὸν τῷ ἔξω. Τὸ ἔργον τοῦτο, ὅτινι διδεται συνήθως τὸ ὄνομα Ἀρίμης, εἶναι μὲν διαμακαρώτατον, ἀλλὰ στερεῖται τῆς εὐγενούς φρονείας καὶ μεγαλοφυΐας, ἣν ἀποπνεύσει τὰ καλλιτεχνήματα τῆς γυναικὸς ἑλληνικῆς τέχνης. Ἐκ τῶν κρινῶν τούτων γνωρισμάτων φαίνεται πιθανώτερον ὅτι ἀμφότερα ταῦτα τὰ ἀγάλματα παριστῶσιν οὐχὶ ἥρωας πεπληγμένους, ἀλλ' αὐτοκτονίας. Ἐπειδὴ δὲ οὐδὲν ἀναφέρεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις περὶ τοιούτων ἔργων, εἰκότως δύναται νὰ ἀποδοθῇ ταῦτα εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐργαστήριον διαφυλάξαν τινὰς τῶν παραδόσεων τῆς ἀρίστης ἑλληνικῆς ἐποχῆς.

Περὶ τὸ ἀριστούργημα τοῦτο κατεθέσαν πολλὰ ἄλλα πολύτιμα ἔργα: οἷον μίαν τῶν Ἰρῶν, ἣ ἀνακαλυφθεὶς Φλώρα: δύο Ἀντίνοισι, ὧν ὁ εἰς παριστάται ὑπὸ μορφήν αἰγυπτίου κολοσσίου θεοῦ: μία προτομή τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος κ. λ. π. Ἀλλὰ μάλιστα διαπρέπουσι δύο γυναικῶν προτομαὶ ἀμύμονος τὴν χάριν καὶ τὴν ὠραιότητα, ἣ τῆς Βακχίδος, ἥ ἡ κεφαλὴ καλύπτεται ὑπὸ οἰνάρου καὶ βοτρυῶν, καὶ ἡ τῆς Ἀριάδνης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Μίνως, ἣν κατέλιπε μὲν ὁ Θησεύς, ἀλλ' ἠγάπησεν ὁ θεός Βάκχος. Ἡ Ἀριάδνη παρίσταται ἐνταῦθα ὡς σύζυγος τοῦ Βάκχου, ἐστεμμένη φύλλοις κισσοῦ ἃ

ναμεινόμενοις τῇ λαμπρᾷ αὐτῆς κόμῃ. Ἰδεῖτε καὶ χρυσοῖός: εἰκόν! Ἡ Ἀριάδνη εἶναι ἐπὶ νέᾳ, ἀλλ' αἱ λύπαι καὶ αἱ ταλαιπωρίαι ἀφ' ἧς λείβαν τινὰ ἀνεπαίσθητὰ μελαγχολίας ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ, ὅστις, εὐφρῆς καὶ εὐφροστος, ἐβροντῶν ἡδὲ ἐλαφρῶς ῥυτίδας τινὰς: ἡδὲ παθεῖς, κατηγορούσας τὸν πρὸς αὐτὴν ὑπερβῆλλον τοῦ ἀνδρός αὐτῆς Διονύσου ἔρωτα.

Τοιαῦτα εἶναι τὰ σπουδαιότατα καὶ μέγιστα τοῦ Καπιτωλίου, ὅτινα εἶδον: ἀσθένειαν καὶ θυμωμένους παρὰ πάντων τῶν εἰδωμένων. Οἱ ἀνγνωστοὶ ἡρώων, ἐξερχόμενοι τοῦ Καπιτωλίου, κατενόησαν ἡδὲ τίνι τρόπῳ οἱ ἀρχαῖοι οὐ μόνον ἐμμεδόντο τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν, ἀλλὰ καὶ ἐνερούσαν εἰς τὰ ἔργα αὐτῶν πάντα τὰ πάθη καὶ πάντα τὰ αἰσθημάτων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, πῶς ἡ ἑλληνικὴ τέχνη ἐπέδωκεν εἰς τὴν παράστασιν αὐτὸν μόνον θεῶν καὶ ἡρώων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, γερόντων καὶ παιδῶν, ἀλλὰ καὶ παντοίων ζώων καὶ πραγμάτων. Τέχνη θεῖα, δυναθεῖσα ἐν ἀναγκῇ ἀπόνως εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ θεοῦ, καὶ νὰ καταδῇ μὴ ἐξουσιάζομένη εἰς τὴν πᾶλλον ἀπομάκρυν τῶν ζώων!

Τῇ 24 Φεβρουαρίου 1876 ἐγένοντο τὰ ἐγκαινία τῷ Νέῳ αἰθυστῇ τοῦ Καπιτωλίου: ἡ Ἱταλικὴ κυβερνήτης ἤγειρε πρὸς ὑποδοχὴν τῶν πολυκρίθμων ἀρχαίων ἔργων, τῶν εὐρεθέντων ἐν Ρώμῃ ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῇ καταστάσεως τῆς βασιλείας.

Αἱ νέαι αἰθουσῆς, ἡ στοά, ἔργον τοῦ ἀρχιτέκτονος Verriani, κατεσκευάσθησαν κατὰ τὸν πομπικὸν ῥυθμόν. Μεταξὺ τῶν πολυκρίθμων νεωστὲς εὐρεθέντων ἀρχαίων ἀξιολογώτατον ἔργον εἶναι προτομή τις τοῦ Κορνήλιου κακοσηκμένου γραφικῶς ὡς ὁ Περικλῆς, διασωθεῖσα ἀλώενης κατὰ παράδοξον τινὰ σύμπτωσιν. Καθὰ εἰκάζεται, τὸ μὲν ξύλινον δάπεδον τῆς αἰθουσῆς, ὅπου ἵστατο ἡ προτομή αὐτῇ τὸ πάλαι, πυρποληθὲν κατερῶν, ἡ δὲ προτομή μετὰ δύο ἄλλων παρακειμένων ἀγαλμάτων κατεκρημνίσθη εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ βασιλείου ὅπου διέμεινε μερὶς τοῦ 1873 ἔτους, ὅτε αἱ τελευταῖαι τοῦ Ἐσκαυλίνου ἀνακαταρτί ἐξήγαγον αὐτὴν εἰς φῶς. Α. Μ.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ

Συνέχεια.

— "Ὁχι δὲ! ὑπέλαβεν ὁ Πέτρος, ἰδὼν ὅτι κακῶς ἐπράξε δειχθεὶς τόσῳ πρῶτον. Ἐγὼ πρῶτον νὰ τελειώσω τὴν εἰκόνα τῇ Χαλκιδέ, καὶ δεῦτερον ἀνάγ-

κη νὰ πείσετε τὸν Ἀχμέτ νὰ σᾶς παραχωρήσῃ τὴν σφίραν τοῦ.

— "Ἀρκεῖ τα αὐτά, παιδί μου, εἶναι προφάσεις ἀδικαιολόγητοι. Μήπως δὲν ἡμπορεῖς, ἀλλὰ τελειώνεις μὲ τὴν Χαλκιδέ, νὰ ῥιζῇς μὲ ἐμέ;

— Εἶναι ἀρὰ γε ἀνάγκη νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι, ἐργαζόμενος, πολλὰς συνεχεῖς ὥρας δὲν θὰ κατορθώσω νὰ γράψω εἰκόνα ἀξίαν τοῦ πρωτοτύπου: Ἡ κόρη μου...

— "Εἰς, ἔλα, ἀφ' ὅπου τὰς μεταμορφώσεις καὶ τὰς καλκιδίας σου... Ἀρχίζωμεν αὖριον.

— Καλὰ, καλὰ βλέπομεν, ἐπέλαθεν ὁ νέος, θέλων νὰ παλαγγῇ καὶ βελδίζων πρὸς τὴν ἑρμηνείαν.

Καταβλήσαν πολλὰς τῶν προαιθημάτων καὶ ὁμοῖς ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νέου ἡ πρότασις τῆς ὀθωμανίδος, ἀμὰ γενομένη, διήγειρε ἀόριστον τινὰ φόβον, ὅτι ἡ ἐργασία αὕτη δὲν θαπέσειεν αὐτῷ πρὸς καλόν.

Ἀλλ' ἀρὰ γε ὁ ῥιζὸς οὗτος ἦτο ἀπλὸν μόνον προκείμενον ἡ ἀρραβὴ ἄλλαι, καὶ περ ἀτελῶς μαρτυρεῖται ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Πέτρος, ἐγένετο αὐτὸν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ...

— Σὲ περιμένω αὖριον, ἀκούεις; ἤκουσε κατόπιν τοῦ λέγοντος τὴν ὀθωμανίδα.

Ὁ Πέτρος, μετ' ὅλῃ τὴν ἀπέχθειαν, ἐν αὐτομάτῳ ἤθηκετο πρὸς τὴν ἐργασίαν τούτην, ἐκέρθη ὅτι οὐδένα λόγον ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων εἶχεν, ὅτι οὐδένα ὀφθαλμὸς ἀρραβὴ ἐκώλυεν αὐτὸν νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ ἔργου. Ἀρραβὴ δὲ τοιαύτη πιθανόν νὰ ἐγένετο δικαίως ὑπερβολικῆς. Ἀλλὰ δὲν ἐνόησε καὶ κακὸν νὰ ζητήσῃ τὴν περὶ τούτου γνώμην τοῦ Ἀχμέτ, ἵσως θέλων μᾶλλον ἐπ' αὐτῆς νὰ ἀτηρεῖ τὴν κλοσμένην ἐπὶ ἀποφασίν τοῦ. Ὁ Ἀχμέτ ἐπίσης, οὐδὲν ἑλπίων τὸ κωλύον, συνέχευε νὰ γείνη καὶ εἰκόνα τῆς ὀθωμανίδος.

Τὴν ἐποῦσαν, ἀλλὰ παρατωθείσας τῆς ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς Χαλκιδέ ἐργασίας, ὁ Πέτρος εἶς γόμηνος συνήκτα ἐν τῇ αὐτῇ θέσει τῇ σίχουρον τοῦ γέροντος ἡπὲρ ἀνομιῶνσαν.

— Αἱ, ὑποπνί: εἶπε τῷ νέῳ μειδιῶσα γόμηνος, θάρρυσωμεν:

— Ναι, ἀλλ' ἀπὸ αὖριον, διὰ νὰ ἐτοιμάσω τὰ ἀναγκαζομένα μοι, νέον ἀερίδαντα, νῆα γόμηνος...

— Καλὰ, εἰς εἶναι καὶ αὖριον. Πλὴν εἰς νὰ ἐκλεξώμεν τὴν θέσιν, τὴν ὁποῖαν θὰ λῆξω.

— Αὖριον, αὖριον... ἐπέσειεν ὁ νέος, θέλων ν' ἀναβῇ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον τὴν κατ' ἰδίαν μετὰ τῆς γυναικὸς ταύτης συνεύντησιν.

— "ἔλα παιδί μου, εἰς καλλίτερα σήμερον.

— Θὰ χάσωμεν ματαίως τὴν ὥραν...